

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 610. Bonifacii Pap. IV. Annus 4. Phocæ Imp. Annus 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

transiit, quodam tunc dicitur, in multis autem in sacris mis-
sionibus in mari naufragi. Porro etiam coarctati miserum ingenium in pre-
cipiti, & inuenerunt carum, & serena, & lacrimis, ex quibus
apparet, nulli fugit. Hinc etiam Phocas cui multa prius, & in-
licita.

Ille anno huiusmodi effugit, ita ut mare multo in gla-
tibus dicitur tunc. Tunc Phocas Metrodorum Scribonem in-
cipit, quod septimum pudentem in latere, in qua tyronis exer-
citantur, quos cum insularum fuerit, Theodorus enim Pre-
sbyter Cappadociae & Helipolis Propositus armamentis, & alii diversi
corinthios fuerunt in Hippodromo Phocam occidendi. Et factis fran-
dit, Theodorus Propositus Tratoris caput ex tectis intencione suam.
Contigit autem illic inueniri Anastasium Comitem largitionum.
Phocas egi fatis, & caraturus, quos insularum erant, punitur
Anastasium in se rapit, & non dicit, qua cordis suo meratur, sed
dicit, si uere Helipolis perdit abbat, dicens: Non uultis, ut cum se-
lectis in sua super Hippodromo, hunc comprehendam, & eum am-
pudentem, & se cum interficiam? Et postulat ut ei daretur.
Insuper Phocas ex predicatione Anastasii facta, in se Pre-
sbyter Helipolis, & primos, qui fuerunt in rem, cum omni diligen-
tia. Campi dicitur, quos insularum fuerant, confessi
sunt, & quod Theodorum uoluerunt facere principem. Porro Phocas
insularum Theodorum, Helipolis, Anastasium, & ceteros, qui
in se sui cognouit, hucque res Phocas anni huius,
quos uides ipsam infelicissimum, cum tyrannice impu-
lisset Imperium, idem & tyrannice administrasse, ex quo
tunc in infernum celsus sublati est, ut sequenti anno di-
citur, quem punitur apud milites iuxta, quam Imperator
hanc professus est. Et cetera dominandi cupiditas
hanc impellere solet, ut dam quod est supra vires ap-
parent, tuncque non valent, sub molis summa opprelli
desunt.

Hoc eodem anno Ephyphius Hierosolymorum Episco-
pus, vixit septem annos octo (ut habet Nicephori Cle-
mencis) ex hac vita migravit; successitque ipsi Zacharias,
de quo paratius loci dicitur sumas.
Quod ad res pertinet Occidentis, scito Africam totam
in potestate fuisse ob bellum, quod in inferendum paraba-
tur aduersus Phocam Imperatorem: eum &
Gualthero bellis ciuilibus, & Italia gemeret sub gla-
diis Longobardorum. Res vero anni huius Romane Ec-
clesie potius obscurae remanent.

IESV CHRISTI
ANNVS 610.

BONIFACII PAP. IV. PHOCA IMP.
Annus 4. Annus 8.

Si sequitur ordine annos Christi sexcentisimus de-
cimus, Indictionis decimaterciae, idem numeratur
Phocae Imperatoris octauus & vltimus: hoc enim anno
ex hoc in eum factissime trucidatus. Quomodo autem
hanc in hoc tenent, ex Annalibus in Miscella ex Theophane
reccentis definitur. Verum quod semel admo-
nuitur sit tunc illo supputationem annorum Domini,
que apud Graecos reperitur, distare ab ea que apud La-
tinos est, annis octo: huiusmodi hinc, quem octauum Pho-
ca Augusti annum omnes nuntiant, eundem illi sexcen-
tesimum secundum Domini annum ponunt: sed nec co-
mune via eademque est, apud eos Christi annorum sup-
putationem in hunc usque annum, quo occisus est Pho-
ca, Niciphorus enumerat annos Domini sexcentos de-
cim quinque; Latini autem recte sexcentos de-
cim supputant: Quis inquit, Heraclium Africa Imperator
appellato rem cum nauibus cassidatis habitibus intra se arctatis,
et nauibus Dei mare, quemdammodum Praefes Georgius quosque
habuit, dicitur & coarctatum Iosiphum ab Africa & Mauritania:
Iosiphus & Naxos filius Gregorius Parus per Alexandriam & Pe-
lagoniam habitus suam multam populam pedestrem. Desponsauerat
autem Heraclius Eudociam filiam Regati Afris, qua sub tempore
Constantinopoli erat vna cum Epiphama matre Heraclii. Antiqui
autem Phoca, quod uisat Heraclium in eum esse, necnon & in-

docia, qua ipse fuerat desponsata, tenuit eas & obserauit & Dominico
monasterio, quod cognominatur Neus penitentia.

Cum autem abiisset Heraclius Abidam, inuenit Theodorum Co-
mitem Abidi, & seiscitatus ab eo cognouit, qua Constantinopoli mo-
uebantur. At vero Phocas in se fratrem suum Domentium Magi-
strum ad custodiendum murus longos, qui cum comperisset Heraclium
Abidam aduenisse, muris dimpsit, fugi, & introuit Constantinopolim.
Porro Heraclius apud Abidam recepit omnes exules principes, quos
ibidem Phocas relegauerat in exilium, & ascendit cum eis Hera-
cliam. Stephanus autem Zjaci Metropolitus acceptum stemma sen-
ta Dei genitricis Mariae de Ecclesia, detulit Heraclio. Preterea cum
Constantinopolim peruenisset, diuersit ad portam Sophias, inuolue
bello, uici gratia Christi tyrannum. Vltimus autem hunc comprehen-
sum in se fecerunt, & igne apud Taurum (sive dicitur forum boni-
sum) cremauerunt. haec Theophanes.

Ex Cedreno autem adduntur ista: vexille nimirum fe-
cam ex Africa Heraclium venerandam quoque imagi-
nem Saluatoris nullo manuum ministerio factam, sed
matuculo effigatam; quam etiam secum habuisse, cum
aduersus Cothocem profectus est in bellum Pericum, iu-
dem Annales edocent, nosque suo loco dicemus. Platie
consultus esse experientio cognitum est contra hostes
ferre Christi Redemptoris atque Dei genitricis imagi-
nes, quam more Romano, Imperatorum effigies. Que
autem congerint post belli naualis uictoriam, idem
Cedrenus ista addit, distincte satis necem Phocae per-
tractans.

Tunc Photinus quidam, cuius uxori Phocas stuprum intulerat,
in Regia cum militibus irrupit, Phocam ignominiose & salto de-
trahit, Imperatoris ueste spoliatur, nigra que circumdatur ueste, &
numellis inclusum contemptum ad Heraclium deducit. Qui ut pri-
mum confluxit Phocam, Miser, inquit, ita ne Kempudicam gu-
bernas? At deploratus Phocas respondit: Tunc est relictus cum
gerere. Illico autem Heraclius subit manus & pedes, mox humeros
& pudenda amputari, tandem & caput, trunci quod reliquum fuit,
militibus in foro Bonis combusserunt. hunc tandem consequutus
est finem inhumanissimus tyrannus. Subdit vero Cedrenus:
Adiuit Heraclius conatum etiam Crispus gener Phoca, quem
Imperio potius Heraclius Cappadociae Praefidem fecit. Sed cum Cri-
spus ubi seditionem moueret, Heraclius cum in Senatum perduxit,
manusque tenens chartam, in qua iudicia Crispi insularum in He-
raclium erant scripta, ex caput Crispi pulsauerat, dicens: Miser, qui ne
socio quidem fidei praestiteris, quos sacros amicos in clerum er-
go cum redigis, & solum uereciter subit: itaque in exilio mortuus est.

Porro quidam sanctus monachus, Phoca imperante. Deum ad disce-
ptationem pronocens, quos fuit, cur tam impium Christianis impo-
sisset Imperatorem: Audiuere uocem, cum quidem neminem
uideret, sibi dicentem: Deteriorem illo alium inueniri potuisse ual-
lum, & hoc meruisse Constantinopolitanae uis flagitia.

Ad postremum de Phoca illud non praetermittendum,
ipsum, dum imperaret, contendisse magnis studiis, ut ii
quos in bello aduersus Christianae fidei hostes ceccantes
occidi contigisset, inter martyres censerentur. Hac ipsum
puto via collapsam militiam Romanorum exercitus, ce-
neratumque militum tobur erigere atque firmare co-
natum esse, cum uideret antiis singulis a Rege Persarum
eos fieri atque fugari: probe sciens, non viros tantum,
sed & factinas aere quoque tenellas fortiores ea spe ex-
tillit fortioribus, atque inermes superasse etiam Imperato-
res: Cum autem eiusmodi animi sui consilium prodidi-
disset in medium, & per sacerdotes, quorum sciret arbi-
trii esse sancire canones, ea pernici postulasset: minime
auditus fuit. Resisterunt tunc magna laude Constantino-
politanae & alii, qui cum eo ibi erant Antislites, ut nece
potissimum auctoritate S. Basilii, cuius esset ad Amphilo-
chium canon penitentialis de iis, qui in bello fecissent
homicidium, ut non impertiretur eis sacra communi-
o absque praenita penitentia. Cum audisset ille tanti Patris
sententiam, eius cessit auctoritati, ab instituto penitus ces-
satis. Habet ista Theodorus & Balsamon, dum eiusdem S.
Basilii canones interpretatur. Sic igitur Phocas (ut dictum
est) hoc anno occiditur, cum imperii annum octauum in-
choasset. Fuisse autem vna cum Phoca alios fratres eius de-
necessarios enecatos, Zonaras auctor est.

II.

VICTORIA
POTITUR
HARACLI-
VS.

IMAGINE
SACRAE IN
SELLO RE-
KYNIVR.

III.

PHOCAS
OBIRV-
CATVR.

IV.

PHOCAS
INTER
MARTY-
RES HA-
BERI OSTA
VIT BECA-
TOSIN
SELLO.

et Theodorus
Balsamon, in
can. 13. Bas-
sileus, ad
ampul.

principatum nequaquam collationis vestra contentia super eligere sed iam dudo in existere, auti quorum Patrum Synodali sententia declaratur, ut dicitur in Concilio forma, que apud sanctum Montanum Episcopum in eadem urbe legitur habita. Preinde ergo dispositionem nostram instruita collationis definitione celebrantis, elegendum, ne qui ultra compromissionem sacerdotum in manu perverfa contentione obmutatur huius sacrosanctae Ecclesiae Tolentanae primatum contentione, neque pernicia schismatum studio ad honorem sacerdotum in ipsorum ordine, remota huius sedis potestate, à nobis quocumque sicut hactenus factum est, prouedere. Talem itaque specialiter à nobis ac successoribus nostris de ferri dignitate honorificentiam huius Ecclesiae possidemur, qualem in decretis sanctorum Conciliorum beatorum Patrum Metropolitanorum Ecclesiae decreuerunt. Nunc ergo & nos reverentia observationem in fidei custodia possidemus: huius honorificentiam conservari diligenti prosecutione à successoribus nostris per metas sequentium aetatum volumus. Sane quicumque ex nobis vel successoribus nostris hoc statuta transgesserit, anathema sit Domino nostro IESU CHRISTO, atque culmine sacerdotali delectus, perpetua excommunicationis sententia pradamnetur. Facta constitutio sacerdotum in urbe Tolentana sub die 2. Calendarum Novembrium, anno regni principis nostri atque gloriosissimi Gaudemari Regis. Era DCLXIII. Sequitur deinde subscriptio quinquidem Episcoporum.

Post haec vero facta est constitutio à Gaudemario Rege probante, quae à Dei sacerdotibus itacuta essent, quae eidem Concilio apposta his verbis habetur:

Flavinus Gaudemarius Rex venerabilis. Patrium nostrorum Carthaginensium sacerdotibus.

Inter res nostras cura in dispensandis atque gubernandis humani generis vobis promissione esse videtur: tunc tamen manifeste vestra maxime gloriosiori decoratur sana virtutum, comita, quae ad Divinitatis & religionis ordinem pertinet, aequitate rectissimi ratiocinatio disponuntur: scilicet, ob hoc pietatem nostram non solum diuturnum temporali imperii consequi ritulium, sed etiam aeternum ad ipsam gloriam meritarum. Nonnullam enim in dissonantia Ecclesiastica contra canonum auctoritatem per mores praecedentium temporum licentiam sibi de usurpatione praeteriti Principis fecerunt: ita ut quidam Episcopus Carthaginensis provinciae non reverentem contra canonica auctoritatis sententiam passum ac libere contra Metropolitanam Ecclesiam potestatem per quosdam fratres & consociationes inexplorata vite omnes Episcopali officio praesertim hanc in ipsa praesentia Ecclesia dignitatem, imperii nostri solis sublimitatem continere, perturbante Ecclesiasticae ordinis reverentia, iniqua seculo auctoritate, quam praesentis canonum declarat sententia, adverteat. Quod nos vestra modo usque in perpetuum firmo, quatenus permittimus, sed hoc nunc primatum vestra antiquam Synodali Concilio auctoritate per omnes Carthaginensis provinciae Ecclesias Tolentanae Ecclesiae sedis Episcopum habere ostendimus, etiam quatenus consilium tam honoris per ecclesiam dignitate, quam nominis iuxta quod de Metropolitanis per singulas provincias antiqua canonum tractatu sanxit, & auctoritas vobis permittit. Neque eandem Carthaginensem provinciam in auctoritatem Metropolitanam regimini contra Patrum decreta permittimus dividendam, per quod oritur pariter schismatum, quibus subvertatur fides, & unitas fundatur. Sed hoc ipsa sedes, sicut praedictum est antiqua, nominis sui ac nostris cultu imperii, ita & totius provinciae possidet Ecclesia dignitate, & praecellat potestate.

Illud autem, quod iam pridem in generali Synodo Concilii Tolentani à venerabilibus hominibus Episcopo in eam subscriptione notatum est, Carpentania provinciae Tolentanae esse solum Metropolitanam: innotuisse ignorantiam sententiam quorundam, scienti periculis Carpentaniae regionem non esse provinciam, sed partem Carthaginensis provinciae, iuxta quod & antiqua rerum gestarum monumenta declarant. Ob hoc quia una eademque provincia est, decernimus, ut sicut Batavia, Lusitania vel Tarracensis provincia, vel reliqua ad regni nostri regimina pertinentia, secundum antiqua Patrum decreta singulis assignentur habere Metropolitanas, ita & Carthaginensis provinciae vult eundem, quem praesentis Synodali declarat auctoritas, & veneret Primatum, & inter omnes compromissionales summum honore Antistitem: neque quicquam contempto eodem vestra fiat, quae haec in arrogatum sacerdotum superbia tentavit praesumptio.

Sane per hoc auctoritatem nostram editum amodo & venienti

damus tenorem, & religionis vel innocentie legem nec vltra postmodum inordinata licentia ab Episcopo similia fieri patemur, sed per nostram clementiam, proterita negligentia, putata intumescere & veniam dantes, & indulgentia operi contulimus, & dum sit magna culpa haec non deliquisse, maxime tamen ex inexpectabili censura tenet obnoxia, qui hoc nostrum decretum ex auctoritate praesentium Patrum veniens, temeritate ausu violare tentaverit, nec vltra romanis delictis sacrum atque, alioqui, si debuit honorem eiusdem Ecclesiae quibus Carthaginensium sacerdotum contempserit: subituro proculdubio iudicium tam de gradationis vel excommunicationis Ecclesiasticae sententiam, quam etiam nostra severitate censuram. Nos enim talia in huius Ecclesiae disponentes, vultimus fideliter regimini imperio fieri ita diuino gubernaculo regi, sicut & nos cultum ordini, celes in iustis accessi, & corrigere studemus, & in personam feruntur dissonantia. hactenus consuetudo regia, cui non Episcopi dicunt Synodi, sed ex aliis Hispaniae provincis & Galliae Narbonensis subcripti habentur numero viginti sex, quae (ut apparet) Rex nihil sua potestate decerni, sed quae à Concilio olim essent decreta, servari mandata, apponitis penam per Episcopos laici vel clericos, siue addita comminatione censuram. Cui quidem constitutio cum Episcopi viginti sex (ut diximus) subcripta legitur, primo loco S. Ildonus chirographum suum ita apponit

Ego Ildonus Hispanensis Ecclesiae provinciae Bataviae Metropolitanus Episcopus, dum in urbe Tolentanae praesentis regni auctoritate, auctoritate constitutoribus, assensum praesentis, atque subcripti, in eodem Innocentius Emeritenensis Metropolitanus Lusitaniae idem vobis, & demum caeteri. Quod vero archidoto Concilio, neque contributione Gaudemari subcriptus: experiant Episcopi Carthaginensis provinciae videri potest his intercede decernit, quae foret in praesentium praesentis regni Ecclesiae ferri, cum ipse Metropolitanus se esse eiusdem Carthaginensis provinciae diceret, Tolentanum vero partem eius, quae Carpentania dicitur, ut autem non vnius Carthaginensis provinciae, sed totius Hispaniae Tolentanae Episcopus primus esset, ad Ecclesiam Romanam Tolentanae Ecclesiam esse conferentem certum est, neque id semel, sed repetitis saepe potestatis uilegis perpetuo habitum.

Quando autem primum acciderit, ut Tolentana Ecclesia ad Ecclesiam Romanam huiusmodi consentia se praesentem, id factum mihi haec inexploratum. Nihil quod aliquid tradidit esse conferentem Ecclesiam Tolentanam à temporibus S. Petri Apostoli & ab ipso Petro, huiusmodi probari potest. Quomodo enim id in eadem ponit, ita praesentem ipsa gereret vnius provinciae Carthaginensis, in controversiam de dicitur fuit hoc tempore Gaudemari Regis, ut ex ipsius edito liquet: Certe quidem id Romanum praesentis minister afferere, qui Tolentana Episcopi tam modo non ibi, ut inter eos ipse pos provinciae Carthaginensis ipse primatus iure praesentis, & ex reo conlat edicto. Haec & alia sunt, quae me de Tolentana Ecclesiae primatu huius temporis super omnes Hispaniarum Ecclesias dubitare compellunt. Ceterum omnino honore super omnes alias Hispaniarum Ecclesias tempore habitam esse Tolentanam, eundem illud est arguendum, quod longe frequentiora illic repetuntur haec Concilia celebrata.

I E S U C H R I S T I
ANNVS 611.

BONIFACII PAP. IV. HERACLI IMP.
Annus 3. Annus 1.

CHRISTI Redemptoris annus sexcentisimus vicesimus, Indictionis decimaquarta, qui sequitur, xramnosus Romano Imperio exiit, cum (ut et

XIV.
CONSTITUTIO
GAVD-
EMARII
REGIS
PRINCIPIS
NOSTRI
ATQUE
GLORIOSISSIMI
GAUDEMARII
REGIS.

beginni

CHRISTI
611.
Theophilus
pennino
dum homin
padoce p
quovoleb
Romanus
Angustia
racium mo
sed eodem
scholasti
entium Au
Con em su
hanc a prop
sua conp
ar. accipit
Quod ad
num mota
clia Gallie
clia Austr
innum v
quom rege
Francorum
tiam hoper
qui illud pot
illam conse
adolecenti
militas, be
tandem Eib
na obitum,
nueque fin
darenti Ep
pibus proph
men Bicanec
dodecim, eg
vita sanctus
corradens d
fuit vno imp
ammi miera
militiae: cam
regi dem ex
dicali robore
eodem aucto
cipit:
Constat,
tempore p
sua provinc
dicit. Auct
praesentem,
atque in
mum, ad ea
fuisse, ex
dignitatem
vult. Per sanct
provinciam
vnius libere
tum, & aliam
hanc in se
exemplo pro
Eius, ut in h
Carpentania
go & suam
causam, rem
tempore. In
cum magna
talia edens,
quatenus fa
fuit, cum a
Iam diacon
calum sub
in anem, ad
pauo: et
re posse, non
gna deesse
Ther